**УДК 343.98**
**DOI 36919/3041-1149(Print).3.2024.120-126**

**І. М. Тецька,**
*аспірантка кафедри інформаційного господарського*
*та адміністративного права,*
*Національний технічний університет України*
*«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»*
*email: tetskaya@gmail.com*
**ORCID ID 0009-0001-5201-5672**

# СУЧАСНИЙ СТАН НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ОЦІНКИ ДОКАЗІВ З ПОЗИЦІЇ ЇХ ВІДПОВІДНОСТІ КРИТЕРІЮ ДОПУСТИМОСТІ

*Предметом дослідження статті є огляд наукових досліджень, присвячених проблемам допустимості / недопустимості доказів у кримінальному провадженні, що дало змогу констатувати: здійснення численних спроб на рівні монографій і наукових статей осмислення окремих питань, пов'язаних з оцінкою доказів на предмет їх відповідності для використання в доказуванні в кримінальному процесі; незначну кількість теоретико-прикладних галузевих наукових розробок, які спрямовані на вирішення проблем неоднозначної слідчої та судової практики в оцінці доказів, визначення критеріїв віднесення окремих з них до недопустимих чи очевидних недопустимих тощо. Наведено аргументи щодо потреби в доктринальному та прикладному системному вивченні комплексу означених проблем, об'єднаних загальним предметом дослідження, зокрема щодо: відсутності в чинному процесуальному законодавстві прямої норми, яка регламентує строки проведення досудового розслідування щодо проступків; регламентації права учасників судового провадження на заявлення клопотання про визнання недопустимими доказів у підготовчому провадженні; питання щодо ролі та значення суду в процесуальному порядку визнання доказів недопустимими; порушення органом досудового розслідування гарантій адвокатської діяльності внаслідок проведення обшуку в адвокатів і вилучення майна, яке становить адвокатську таємницю.*

***Ключові слова:*** *докази, дослідження доказів, допустимість доказів, очевидна недопустимість доказів, судовий розгляд, клопотання, обшук.*

**Постановка проблеми та її актуальність.** Завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування й судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу та щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура [1].

Водночас будь-які процесуальні рішення в кримінальному провадженні повинні ґрунтуватися на доказах, які слугують своєрідною ланкою між подією кримінального правопорушення та свідомістю слідчого, прокурора, слідчого судді, суду. Власне, доказування є основним змістом кримінально-процесуальної діяльності як у досудовому розслідуванні, так і в судових стадіях кримінального судочинства [2, с. 18].

Реформування кримінального процесуального законодавства та судової системи України актуалізує, зокрема, й потребу в дослідженні сучасного стану наукової розробки інституту доказів, можливостей та особливостей їх використання в кримінальному провадженні, відповідності їх такій властивості, як допустимість, цілком природньо викликає науковий інтерес.

В умовах реформування кримінального процесу України з'ясування ступеня розробленості окремих питань допустимості доказів набуває особливої актуальності, адже може сприяти в розробці та впровадженні нових, більш ефективних методів доказування, які відповідають потребам сучасного суспільства.

*© Тецька І. М., 2024*

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Теоретичні та практичні проблеми допустимості як критерію доказів у кримінальному процесі на фундаментальному рівні були об'єктом досліджень Ю. П. Аленіна, П. П. Андрушка, В. Д. Басая, В. І. Галагана, І. В. Гловюк, В. Г. Гончаренка, І. В. Гори, О. В. Капліної, О. П. Кучинської, В. Г. Лукашевича, Є. Д. Лук'янчикова, В. В. Назарова, В. Т. Нора, А. А. Павлишина, Д. П. Письменного, М. А. Погорецького, В. М. Тертишника, Л. Д. Удалової, М. Є. Шумила, О. Г. Яновської та ін.

Водночас в умовах сьогодення залишаються невирішеними окремі питання, які стосуються доказів і доказування в кримінальному провадженні, в теорії та практиці залишається дискусійним питання щодо визнання допустимими доказів, отриманих у процесі дізнання, а також у разі зміни підслідності.

**Метою статті** є здійснення детального аналізу сучасної наукової літератури та визначення кола недостатньо розроблених або дискусійних теоретико-прикладних питань допустимості та процедури визнання доказів недопустимими в кримінальному процесі. Це сприятиме розвитку теоретико-правової моделі оцінки доказів з позиції їх допустимості / недопустимості, слугуватиме основою для аналізу правових, наукових і прикладних аспектів відповідної розумової, аналітичної діяльності, дасть змогу знайти обґрунтування окремих ідей з позицій сучасного доказового права.

**Виклад основного матеріалу дослідження.** Здійснюючи аналіз теоретико-методологічних здобутків українських процесуалістів щодо проблеми допустимості доказів у кримінальному провадженні, відповідний науковий доробок варто умовно поділити на: 1) комплексні монографічні дослідження з обраної проблематики; 2) наукові статті, тези науково-практичних конференцій, семінарів, круглих столів.

Огляд сучасних монографічних праць з обраної проблематики свідчить про достатньо високу та постійну увагу науковців до інституту допустимості доказів у кримінальному процесі. Зазначені комплексні праці потребують ґрунтовного аналізу насамперед з позиції формування методологічної основи власного дослідження, відображення у ньому сучасних актуальних проблем допустимості доказів і вироблення пропозицій їх вирішення.

Одним з перших у вітчизняній науці комплексним монографічним дослідженням теоретичних, правових і практичних проблем, пов'язаних із визначенням підстав, процесуального порядку та правових наслідків визнання доказів недопустимими в кримінальному процесі України, стала дисертація Н. М. Басай на тему «Визнання доказів недопустимими в кримінальному процесі України: підстави, процесуальний порядок і правові наслідки» (2012). У роботі досліджено історичні періоди становлення та розвитку теоретичних уявлень і нормативних положень щодо допустимості доказів та процедури визнання доказів недопустимими; проаналізовано науково-теоретичні концепції визнання доказів недопустимими в кримінальному процесі; досліджено процесуальний порядок визнання доказів недопустимими під час досудового розслідування та судового провадження; визначено правові наслідки визнання доказів недопустимими з їх конкретизацією щодо кожної зі стадій кримінального процесу [3].

У комплексному дослідженні В. В. Тютюнника «Інститут допустимості доказів як гарантія ухвалення законного та обґрунтованого вироку суду» (2015) з'ясовано правову природу визнання доказів недопустимими як неконкретизованої кримінальної процесуальної санкції; розглянуті існуючі на той момент у науковій літературі критерії допустимості доказів у кримінальному провадженні; досліджено нормативні підстави та процедуру визнання доказів недопустимими під час судового розгляду. Також автор звертає особливу увагу на комплекс інших допоміжних заходів, які здійснюються в рамках процедури проведення процесуальної дії та внаслідок своєї специфіки не можуть отримати детального правового регулювання (зокрема, наявність або відсутність провокації злочину; ініціативний або ситуативний (випадковий) характер дій уповноважених осіб тощо) [4].

У дисертації І. Л. Чупрікової «Допустимість доказів у світлі нового Кримінального процесуального кодексу» (2015) визначено поняття та властивості доказів у кримінальному процесі й місце допустимості серед них, досліджено практику ЄСПЛ і загальних судів України щодо допустимості доказів; охарактеризовано критерії та з'ясовано умови, які впливають на допустимість доказів; розглянуто допустимість окремих категорій доказів. Водночас науковиця

дещо вийшла за межі предмета дослідження, аналізуючи питання достовірності / недостовірності доказів, можливості проведення поліграфологічного дослідження як різновиду судової експертизи, акцентуючи увагу на дотриманні відповідної термінології під час характеристики таких досліджень [5].

О. С. Осетровою в дисертаційному дослідженні «Визнання доказів недопустимими у кримінальному провадженні» (2016) запропоновано: критерії співвідношення істотних і неістотних процесуальних порушень та оцінювання їх впливу на визнання доказів недопустимими; наукове бачення правових засад діяльності суб'єктів кримінального провадження щодо реалізації інституту недопустимості доказів стосовно регламентації їх прав і обов'язків, а також процесуального порядку визнання доказів недопустимими; порядок розгляду анонімних заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення з обґрунтуванням неможливості використання відповідних фактичних даних у доказуванні [6].

У монографічній праці І. Ю. Кайло «Допустимість доказів у кримінальному процесі України» (2016) комплексно розглянуто особливості впливу специфіки процесуальних джерел доказів на механізм забезпечення їх допустимості; рекомендовано поділ на відповідні групи повноважень прокурора, спрямованих на забезпечення додержання вимог допустимості під час досудового розслідування; розвинено теоретичний підхід до поділу всіх доказів з позиції допустимості на допустимі, недопустимі й умовно допустимі [7].

У монографічному дослідженні А. В. Панової «Визнання доказів недопустимими у кримінальному провадженні» (2017) здійснено науковий аналіз актуальних питань теорії та практики, зокрема: визначено підстави, процесуальний порядок і правові наслідки визнання доказів недопустимими; проаналізовано правові позиції Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ); узагальнено правозастосовну практику; сформульовано ряд науково обґрунтованих висновків і пропозицій, спрямованих на вдосконалення його чинного правового регулювання. Науковицею слушно наголошено, що законодавче закріплення положень щодо допустимості доказів і визнання їх недопустимими є гарантією забезпечення конституційних прав, свобод і законних інтересів кожного учасника кримінального провадження, захисту від неправомірних дій і зловживання владою особами, які здійснюють кримінальне провадження, дотримання належної процедури й ухвалення законного, обґрунтованого та справедливого рішення суду [8, с. 9–10].

Значна частина комплексного дослідження роботи В. А. Смирнова «Допустимість як критерій оцінки доказів у кримінальному провадженні» (2021) присвячена: характеристиці таких критеріїв допустимості доказів, як «належний учасник збирання доказів», «належне процесуальне джерело», «дотримання вимог кримінального процесуального законодавства під час збирання та фіксації доказів»; правовій природі недопустимих доказів; процесуальному порядку та наслідкам визнання доказів недопустимими в кримінальному провадженні [9].

З огляду на різноманіття наукових підходів до поняття очевидних недопустимих фактичних даних (доказів) авторський колектив під керівництвом В. Г. Дрозд у монографії «Визнання доказів недопустимими в кримінальному провадженні: аналіз слідчої практики крізь призму судових рішень» (2021) вказує на потребу в нормативному закріпленні в КПК України відповідних критеріїв визначення їх очевидної недопустимості [10, с. 90].

Доцільно зауважити, що з моменту набрання чинності КПК України та наукового аналізу вказаними науковцями до положень параграфа 1. «Поняття доказів, належність та допустимість при визнанні відомостей доказами» Глави 4 та практики їх застосування внесено численні зміни, пов'язані з: переліком істотних порушень окремих прав людини й основоположних свобод (ч. 2 ст. 87); визнанням недопустимими окремих доказів (ч. 3 ст. 87); застосуванням положень ст. 87 з урахуванням особливостей, визначених ст. 615 КПК України (Особливий режим кримінального провадження в умовах воєнного стану); визнанням недопустимими доказів, отриманих у справах про визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави, а також у порядку одноразового (спеціального) добровільного декларування (ст. 88); процедурою визнання доказу недопустимим у разі встановлення під час судового розгляду його очевидної недопустимості (ст. 89) [1]. Отже, окремі висновки, зроблені в зазначених комплексних дослідженнях, втратили свою актуальність, а сучасна правозастосовна практика вказує на наявність ряду актуальних, не вирішених на законодавчому рівні проблем.

Вагомим у контексті предмета дослідження є підручник «Недопустимі докази» (2024) під авторством Я. П. Зейкана, О. М. Лисака, В. М. Барсука, в якому з урахуванням нових позицій у судовій практиці узагальнено досвід роботи з доказами, які є недопустимими в кримінальному процесі. Зокрема, розкрито проблемні питання оцінки показань з чужих слів, проведення огляду, обшуку, перехресного допиту, застосування НСРД, використання в доказуванні положень доктрини «плодів отруйного дерева», недотримання умов та строків дії ухвали, порушення строків досудового розслідування, порушення права на захист тощо [11].

Як слушно наголошується в літературі, обов'язок дослідження показань, як і інших джерел доказів, під час судового розгляду на предмет їх допустимості покладений виключно на суд, який своїми активними діями (проведення допитів, повторних слідчих, інших процесуальних дій) перевіряє законність його отримання [4, с. 139–140]. З огляду на це важливим є аналіз певних думок і використання окремих умовиводів щодо оцінки доказів з позиції їх допустимості на рівні дисертаційних досліджень, до яких передусім варто віднести комплексні дослідження: О. С. Кашки «Повноваження суду апеляційної інстанції в кримінальному процесі України» (2013); О. В. Литвина «Кримінальне-процесуальне доказування у стадії судового розгляду» (2015); М. І. Шевчук «Ініціатива суду та її межі у з'ясуванні обставин кримінального провадження під час судового розгляду» (2015), Х. Р. Тайлієвої «Судові рішення у кримінальному процесі» (2016), О. А. Рижого «Оцінка показань учасників кримінального провадження в суді першої інстанції» (2023) та ін.

Проте без належної уваги науковців залишились окремі аспекти процедури визнання доказів очевидними недопустимими в кримінальному процесі, викликає дискусії ступінь активності суду в з'ясуванні відповідності доказів критерію допустимості, неоднозначно сприймаються й строки дослідження відповідних обставин.

Важливе методологічне значення для з'ясування особливостей діяльності суб'єктів доказування в кримінальному провадженні й визначення на цій основі проблем правозастосування та способів їх вирішення має ряд наукових публікацій як статті, тези конференцій і круглих столів, у яких, зокрема, досліджуються проблемні питання, пов'язані з критеріями визначення допустимості доказів у кримінальному провадженні, поданням сторонами доказів і визнанням їх допустимими в кримінальному провадженні, доктриною «плодів отруєного дерева», доктриною неминучого виявлення, передумов недопустимості доказів, отриманих неналежним суб'єктом та ін.

Наукова та прикладна цінність цих публікацій полягає насамперед у тому, що вони дають змогу критично оцінити сучасні тенденції правового регулювання та практичного втілення законодавчих положень, які регламентують процедуру визнання доказів «придатними» у використанні з огляду на ознаку допустимості, сприяють критичній оцінці діяльності уповноважених учасників кримінального процесу в процедурі збирання та оцінки доказів. Проте, незважаючи на значний масив публікацій з окреслених проблем, донині у вітчизняній науковій літературі відсутні системні монографічні дослідження, які спрямовані на комплексне дослідження окремих аспектів цієї надважливої для усього кримінального процесу проблеми з урахуванням реалій чинного кримінального процесуального законодавства та практики його застосування.

Висловлене вище свідчить про наявність прогалини в науковому сегменті кримінальної процесуальної науки, що обумовлює певні труднощі в регламентації оцінки (визначення критеріїв) очевидних недопустимих доказів як органічної складової доказування в кримінальному провадженні, а також у правозастосуванні. Тож варто погодитися з М. М. Стояновим, що проблема правової регламентації концепцій допустимості доказів є потрібним чинником підвищення ефективності кримінального процесу, виконання завдань кримінального судочинства, а отже, підлягає подальшому аналізу та вдосконаленню [12, с. 4].

Сучасні загрози, які постали перед українським народом у зв'язку зі збройною агресією російської федерації, вбивствами мирного населення та знищенням цивільних об'єктів, зумовили запровадження в Україні режиму воєнного стану, а також ухвалення змін і доповнень до КПК України для належного функціонування в таких надскладних умовах кримінальної юстиції [13]. Проте зроблений законодавцем акцент на специфіці кримінальної процесуальної діяльності в таких умовах не позбавляє потреби в дотриманні гарантованого Конституцією

України обсягу прав учасників кримінального провадження під час збирання доказів і подальшого їх використання в кримінальному провадженні, надто актуалізує питання щодо критеріїв визнання доказів недопустимими.

Це далеко не повний перелік питань доказового права, які потребують нормативного врегулювання з метою однозначного правозастосування. Також з аналізу ст. 615 КПК України «Особливий режим кримінального провадження в умовах воєнного стану» вбачається, що окремі нововведення, пов'язані з діяльністю суду щодо дослідження й оцінки показань учасників кримінального процесу, викликають дискусії серед науковців і практиків. Насамперед детального дослідження потребують положення, які регламентують порядок використання доказів, отриманих в умовах воєнного стану (ч. 11 ст. 615 КПК України). Як свідчить слідча та судова практика здійснення судочинства в умовах такого особливого правового режиму, вирішення питань оцінки доказів, отриманих у такий спосіб, потребує ефективної та однозначної правореалізації.

Проте чи не найбільш спірним є питання щодо ролі та значення, власне, суду під час процесуального порядку визнання доказів недопустимими. Тут позиції науковців сильно різняться – від тих, що суд обмежений лише клопотаннями відповідних сторін кримінального провадження про визнання доказів недопустимими, до того, що суд може з власної ініціативи, а подекуди й зобов'язаний визнавати докази недопустимими з власної ініціативи.

**Висновки.** Огляд наукових досліджень, присвячених проблемам допустимості / недопустимості доказів у кримінальному провадженні, дає змогу констатувати: здійснення численних спроб на рівні монографій і наукових статей осмислення окремих питань, пов'язаних з оцінкою доказів на предмет їх відповідності для використання в доказуванні в кримінальному процесі; незначна кількість теоретико-прикладних галузевих наукових розробок, які спрямовані на вирішення проблем неоднозначної слідчої та судової практики в оцінці доказів, визначення критеріїв віднесення окремих з них до недопустимих чи очевидних недопустимих тощо. Викладене вказує на доктринальну та прикладну очевидність системного вивчення комплексу означених проблем, об'єднаних загальним предметом дослідження.

На дискусійність проблеми допустимості доказів вказує й наявність спірних поглядів науковців і практиків щодо: відсутності в чинному процесуальному законодавстві прямої норми, яка регламентує строки проведення досудового розслідування щодо проступків; регламентації права учасників судового провадження на заявлення клопотання про визнання недопустимими доказів у підготовчому провадженні; питання ролі та значення суду під час процесуального порядку визнання доказів недопустимими; порушення органом досудового розслідування гарантій адвокатської діяльності внаслідок проведення обшуку в адвокатів і вилучення майна, яке становить адвокатську таємницю.

## СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. URL : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17

2. Крушинський С. А. Подання доказів у кримінальному судочинстві України : монографія. Хмельницький : Хмельн. ун-т упр. та права, 2017. 247 с. URL : http://old.univer.km.ua/doc/monografiya_Podannya_dokaziv.pdf

3. Басай Н. М. Визнання доказів недопустимими в кримінальному процесі України: підстави, процесуальний порядок і правові наслідки : дис. … канд. юрид. наук : 12.00.09. Одеса, 2012. 264 с.

4. Тютюнник В. В. Інститут допустимості доказів як гарантія ухвалення законного та обґрунтованого вироку суду : дис. … канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2015. 220 с.

5. Чупрікова І. Л. Допустимість доказів у світлі нового Кримінального процесуального кодексу : дис. … канд. юрид. наук : 12.00.09. Одеса, 2016. 191 с.

6. Осетрова О. С. Визнання доказів недопустимими у кримінальному провадженні : дис. … канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2016. 216 с.

7. Кайло І. Ю. Допустимість доказів у кримінальному процесі України : дис. … канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2016. 218 с.

8. Панова А. В. Визнання доказів недопустимими у кримінальному провадженні : монографія. Харків : Право, 2017. 256 с.

9. Смирнов Є. В. Участь захисника в реалізації процесуальних прав підозрюваного (обвинуваченого) у кримінальному провадженні : дис. … канд. юрид. наук : 12.00.09. Запоріжжя, 2016. 247 с.

10. Дрозд В. Г., Бурлака В. В., Гаврилюк Л. В. Визнання доказів недопустимими в кримінальному провадженні: аналіз слідчої практики крізь призму судових рішень : монографія / Харків. нац. ун-т внутр. справ ; Держ. наук.-досл. ін-т. Київ : 7БЦ, 2021. 425 с.

11. Зейкан Я. П., Лисак О. М., Барсук В. М. Недопустимі докази. 2-ге вид., змін. й доповн. Київ : ВД «Дакор», 2024. 372 с.

12. Стоянов М. Концепції допустимості доказів: проблеми теорії, нормативної регламентації та правозастосовчої практики. *Часопис Академії адвокатури України*. 2009. № 4. С. 1–10.

13. Гловюк І., Завтур І. Новели здійснення кримінального провадження в умовах воєнного стану : зміни до КПК України від 03 березня 2022 та роз'яснення Верховного Суду. URL : https://www.hsa.org.ua/blog/novely-zdijsnennya-kryminalnogo-provadzhennya-v-umovah-voyennogo-stanu-zminy-do-kpk-ukrayiny-vid-03-bereznya-2022-ta-roz-yasnennya-verhovnogo-sudu

## REFERENCES

1. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy vid 2012 roky [Criminal Procedure Code of Ukraine, 2012] / Ofitsiynyy sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. URL : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17 [in Ukrainian] (2024, October, 07).

2. Krushyns′kyy S. A. Podannya dokaziv u kryminal′nomu sudochynstvi Ukrayiny [Presentation of evidence in the criminal justice system of Ukraine] : monohrafiya. Khmel′nyts′kyy : Khmel′n. un-t upr. ta prava, 2017. 247. URL : http://old.univer.km.ua/doc/monografiya_Podannya_dokaziv.pdf [in Ukrainian] (2024, October, 07).

3. Basay N. M. Vyznannya dokaziv nedopustymymy v kryminal′nomu protsesi Ukrayiny: pidstavy, protsesual′nyy poryadok i pravovi naslidky [Recognition of evidence as inadmissible in the criminal process of Ukraine: grounds, procedural order and legal consequences] : dys. … kand. yuryd. nauk : 12.00.09. Odesa, 2012. 264 [in Ukrainian].

4. Tyutyunnyk V. V. Instytut dopustymosti dokaziv yak harantiya ukhvalennya zakonnoho ta obgruntovanoho vyroku sudu [Institute of admissibility of evidence as a guarantee of the adoption of a legal and justified court verdict] : dys. … kand. yuryd. nauk : 12.00.09. Kharkiv, 2015. 220 [in Ukrainian].

5. Chuprikova I. L. Dopustymist′ dokaziv u svitli novoho Kryminal′noho protsesual′noho kodeksu [Admissibility of evidence in the light of the new Criminal Procedure Code] : dys. … kand. yuryd. nauk : 12.00.09. Odesa, 2016. 191 [in Ukrainian].

6. Osetrova O. S. Vyznannya dokaziv nedopustymymy u kryminal′nomu provadzhenni [Recognition of evidence as inadmissible in criminal proceedings] : dys. … kand. yuryd. nauk : 12.00.09. Kyiv, 2016. 216 [in Ukrainian].

7. Kaylo I. YU. Dopustymist′ dokaziv u kryminal′nomu protsesi Ukrayiny [Admissibility of evidence in the criminal process of Ukraine] : dys. … kand. yuryd. nauk : 12.00.09. Kyiv, 2016. 218 [in Ukrainian].

8. Panova A. V. Vyznannya dokaziv nedopustymymy u kryminal′nomu provadzhenni [Recognition of evidence as inadmissible in criminal proceedings] : monohrafiya. Kharkiv : Pravo, 2017. 256 [in Ukrainian].

9. Smyrnov YE. V. Uchast′ zakhysnyka v realizatsiyi protsesual′nykh prav pidozryuvanoho (obvynuvachenoho) u kryminal′nomu provadzhenni [Participation of the defense attorney in the implementation of the procedural rights of the suspect (accused) in criminal proceedings] : dys. … kand. yuryd. nauk : 12.00.09. Zaporizhzhya, 2016. 247 [in Ukrainian].

10. Drozd V. H., Burlaka V. V., Havrylyuk L. V. Vyznannya dokaziv nedopustymymy v kryminal′nomu provadzhenni: analiz slidchoyi praktyky kriz′ pryzmu sudovykh rishen′ [Recognition of evidence as inadmissible in criminal proceedings: analysis of investigative practice through the lens of court decisions] : monohrafiya / Kharkiv. nats. un-t vnutr. Sprav ; Derzh. nauk.-dosl. in-t. Kyyiv : 7BTS, 2021. 425 [in Ukrainian].

11. Zeykan YA. P., Lysak O. M., Barsuk V. M. Nedopustymi dokazy [Inadmissible evidence]. 2-he vyd., zmin. y dopovn. Kyyiv : VD «Dakor», 2024. 372 [in Ukrainian].

12. Stoyanov M. Kontseptsiyi dopustymosti dokaziv: problemy teoriyi, normatyvnoyi rehlamentatsiyi ta pravozastosovchoyi praktyky [Concepts of admissibility of evidence: problems of theory, normative regulation and law enforcement practice]. *Chasopys Akademiyi advokatury Ukrayiny.* 2009. № 4. 1–10 [in Ukrainian].

13. Hlovyuk I., Zavtur I. Novely zdiysnennya kryminal′noho provadzhennya v umovakh voyennoho stanu [Novels of conducting criminal proceedings under martial law] : zminy do KPK Ukrayiny vid 03 bereznya 2022 ta roz″yasnennya Verkhovnoho Sudu. URL : https://www.hsa.org.ua/blog/novely-zdijsnennya-kryminalnogo-provadzhennya-v-umovah-voyennogo-stanu-zminy-do-kpk-ukrayiny-vid-03-bereznya-2022-ta-roz-yasnennya-verhovnogo-sudu [in Ukrainian] (2024, October, 07).

**I. M. Tetska. THE CURRENT STATE OF SCIENTIFIC RESEARCH ON THE EVALUATION OF EVIDENCE FROM THE POSITION OF THEIR COMPLIANCE WITH THE CRITERIA OF ADMISSIBILITY**

*The subject of the article is a review of scientific studies devoted to the problems of admissibility / inadmissibility of evidence in criminal proceedings, which made it possible to state: the implementation of numerous attempts at the level of monographs and scientific articles to understand certain issues related to the evaluation of evidence for their suitability for use in proof in criminal proceedings; a small number of theoretical and applied branch scientific developments, which are aimed at solving the problems of ambiguous investigative and judicial practice in the evaluation of evidence, determining the criteria for classifying some of them as inadmissible or obviously inadmissible, etc. Arguments are presented regarding the need for a doctrinal and applied systematic study of the set of identified problems united by the general subject of the study, in particular regarding: the absence of a direct rule in the current procedural legislation that regulates the terms of conducting a pre-trial investigation of misdemeanors; regulation of the right of participants in court proceedings to file a motion to declare evidence inadmissible in the preparatory proceedings; the question of the role and significance of the court itself during the procedural procedure of recognizing evidence as inadmissible; violation by the body of pre-trial investigation of the guarantees of lawyer activity as a result of the search of lawyers and the seizure of property, which constitutes the lawyer's secret.*

***Key words:*** *examination of evidence, admissibility of evidence, obvious inadmissibility of evidence, trial, petition, search.*

*Стаття надійшла до редакції 3 вересня 2024 року*